

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.003/2024/3. szám

A felperes:

felperes neve (felperes lakcíme.)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Visnyei Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Visnyei Attila ügyvéd, ügyvédi iroda címe)

Az alperes:

alperes neve (alperes lakcíme)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselői:

Dr. Pungor Edit ügyvéd (ügyvéd címe)

A per tárgya:

Bűncselekménnyel okozott kár és sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozatának a száma:

Szegedi Törvényszék 7.P.20.137/2023/12.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes 7.P.20.137/2023/13.

Az alperes 7.P.20.137/2023/14.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára – 56 000 (ötvenhatezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Megállapítja, hogy az alperes terhén marad az általa a tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére előzetesen megfizetett 24 000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési eljárási illeték.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] Az alperes 2021. június 4. napján 23 óra 45 perc körüli időben a ingatlan címe számú ingatlan előtti közterületen, előzetes szóváltást követően, ököllel arcon ütötte a felperest. Ennek következtében a felperes alsó ajka felrepedt, a bal felső metszőfogából letört egy darab, míg a jobb felső metszőfoga visszahajlott. E cselekmény esetében a Szegedi Járásbíróság a 2022. november 4. napján jogerőre emelkedett 14.B.392/2020/6. sorszámú ítéletével megállapította az alperes bűnösségét testi sértés és garázdaság vétségében, és halmazati büntetésül 10 hónap szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette.

[2] A felperes sérüléseinek orvosi ellátása során elvégezték a jobb felső metszőfog repozícióját, majd azt dentális sínnel rögzítették, míg az alsó ajak belfelszínének sérüléseit varratokkal egyesítették. Az alsó ajak belső felszínén a seb 2021. június 11-i kontrollvizsgálatkor gyógyult volt, a varratokat 2021. június 18. napján szedték ki. A dentális sint további két kontrollvizsgálat után, 2021. július 7. napján távolították el, amely alkalommal javasolták az első fogak kíméletét négy hétig, és a bal felső metszőfog

konzerváló fogászati restaurálása céljából fogorvos felkeresését. A bal felső metszőfog törésének helyreállítása 2022. június 29. napján történt meg.

[3] A felperesnek a bal felső metszőfog helyreállításával és az antibiotikumos kezeléssel összefüggésben összesen 32 478 forint költsége merült fel.

[4] A bántalmazást követően a felperes látható sérüléseire személyes találkozások során az üzleti partnerei rákérdeztek. A felperes az eset miatt szorongott, zárkózottabbá vált, amely körülmények egy év elteltével szűntek meg.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[5] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest összesen 1 609 100 forint megfizetésére. Érvényesíteni kívánt jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § a) pontját, 2:52. §-át, 2:53. §-át és 6:519. §-át jelölte meg. Igénye elbírálását a bűncselekménnyel okozott kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránt indított gyorsított perről szóló 2020. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Gyptv.) szabályai szerinti eljárásban kérte elbírálni. Előadta, az alperes ököllel arcon ütötte, amely miatt indult büntetőeljárásban a bíróság az alperes büntetőjogi felelősségét megállapította. A bántalmazás következtében felrepedt az alsó ajka, a bal felül metszőfogából egy darab letört és a jobb felső metszőfoga visszahajlott, arcán véraláfutás keletkezett, a szeme bevérzett.

[6] A Ptk. 2:43. § a) pontja szerinti személyiségi jogainak megsértése miatti sérelemdíj mértékét 1 500 000 forintban határozta meg. Ennek kapcsán kérte értékelni, hogy jelentősebb testi sérülést szenvedett el, amely miatt szégyenérzete volt, és a trauma feldolgozásáig szorongás, félelemérzet alakult ki, zárkózottabbá vált. Emellett a foglalkozása révén folyamatosan üzleti partnerekkel tárgyalt, akik a sérülései okát megkérdezték, amely pszichésen megterhelte. Vagyoni kárigényét 32 478 forint összegben a fogászati kezelés költségeire, és 76 623 forint összegben a peres eljárással összefüggésben felmerült ügyvédi munkadíjra alapította.

[7] Az alperes ellenkérelmében a fogászati kezelés költsége és 200 000 forint összegű sérelemdíj erejéig elismerte a keresetet, míg ezt meghaladóan annak elutasítását kérte. Állította, a felperes közrehatása megállapítható, mivel az alperes mellette elhaladó barátnőjének odaszólt, hogy „szívesen megerőszakolnálak”, és ennek hatására alakult ki a peres felek között a szóváltás. Hivatkozott arra, a felperest jelentősebb mértékű egészségkárosodás nem érte, és nem szenvedett el olyan maradandó pszichés sérülést, amely miatt pszichológus vagy pszichiáter segítségét kellett volna igénybe vennie. A nem ismétlődő vagy folytatódó jellegű jogsértő magatartását pedig elismerte, tettét megbánta, a hatóságokkal együttműködött. Utalt továbbá arra, a büntetőeljárásban vele szemben büntetést szabtak ki, amely részben kompenzálta a felperes sérelmét. Marasztalása esetére részletekben történő teljesítés engedélyezését kérte jövedelemszerző tevékenységének hiányára tekintettel.

Az elsőfokú ítélet

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 832 478 forintot, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, a peres felek eljárási költségeiket maguk viselik. A felperest 46 598 forint, míg az alperest 49 948 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte. Határozatának indokolásában a gyógykezeléssel összefüggő vagyoni kárigény esetében az alperes elismerésére utalt.

[9] Rögzítette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 264. § (1) bekezdésének idézését követően, hogy az alperes a büntetőeljárás során meghozott jogerős ítélet szerinti bűncselekményt, a könnyű testi sértés vétségét a felperes sérelmére elkövette, amelynek tényállása azonos a Ptk. 2:43. § a) pontjában írt testi épség és egészség megsértésével. Megállapította ugyanakkor, a büntetőeljárásnak nem képezte tárgyát a felperes által hivatkozott szégyenérzet, szorongás, feszültség, amelyek – a felperes határozott jogállításként nem jelölt meg, de a keresetben előadottak tartalma szerint – a Ptk. 2:43. § d) pontjában meghatározott becsületsértést vagy a személyiségi jogok szubszidiárus anyajogának tekinthető és a Ptk. 2:42. § (2) bekezdésében nevesített emberi méltóság megsértését jelenthetik. Ezért ezen utóbbi személyiségi jogokra alapítottan nem találta az igényt érvényesíthetőnek, mivel a Gyptv. 2. § (1) bekezdése alapján a gyorsított perben az a bűncselekménnyel okozott kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránti igény érvényesíthető, amely esetében a bíróság jogerősen megállapította a bűncselekmény elkövetését.

[10] Nem fogadta el az alperesnek a felperes közrehatására való hivatkozását, ugyanis sem a büntetőeljárás során meghallgatott és a perben ismertetett tanú vallomása, sem a kamerafelvétel kiértékelését tartalmazó feljegyzésben írtak nem támasztották alá, hogy a felperes hozzászólt volna az alperes barátnőjéhez. Megjegyezte, ha ilyen történt is volna, az nem minősül olyan jogtalan támadásnak, amely alapot adhatott volna az alperesnek a felperes fizikai bántalmazására. Mellőzte ezért az alperes barátnője és a felperes szembesítését.

[11] Kifejtette a sérelemdíj kapcsán, hogy az a személyiségi jogsértés szankciója, amelynek nem feltétele a jogsértéssel okozati összefüggésben álló hátrány bizonyítása. A sérelemdíjra a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy az arra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, valamint a sérelemdíj mértékét a bíróságnak az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és a környezetre gyakorolt hatására – tekintettel kell egyösszegben meghatározni. E polgári jogi szankciónak továbbá alapvetően büntető jellege van, abból a célból, hogy a sérelem okozója a jövőben jogkövető magatartást tanúsítson. Összegét ezért úgy kell meghatározni, hogy legyen preventív szerepe is, azaz szolgáljon visszatartó erőként a további jogsértéstől. A sérelemdíj címén megítélt összegnek tehát vissza kell tükröznie a jogsértés társadalmi elítélését és az okozott sérelem kompenzálásához fűződő igény elismerését. Rámutatott, a magánjogi büntető funkció alkalmazása során figyelemmel kell lenni a kétszeres értékelés tilalmára, amelyből következően a sérelemdíj összegének meghatározásánál értékelni kell azt is, ha a személyiségi jogot sértő a cselekményéért a büntetőeljárás során már büntetést kapott.

[12] A sérelemdíj összegének meghatározásakor figyelembe vette, hogy a büntetőeljárásban meghozott ítélettel kiszabott büntetés végrehajtását a büntetőügyben eljáró bíróság felfüggesztette, a bántalmazással összefüggésben keletkezett sérülések gyógykezelése mintegy egy hónap időtartamú volt és a felperes fogazatának állapota – ugyan észszerű racionális kételyt kizáró módon nem bizonyítottan, de – jelenleg is bizonytalan. Az elhúzódó pszichés trauma, szégyenérzet, magatartásváltozás tényével – mint a sérelemdíj összegét befolyásoló személyi körülménnyel – összefüggésben meghallgatott tanúk vallomását figyelmen kívül hagyta a hozzátartozói kapcsolat miatt. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy 800 000 forint összegű az a sérelemdíj, amely megfelelő elégtételt és kompenzációt nyújt a felperes számára, valamint kellő visszatartó erővel rendelkezik.

[13] Megalapozatlannak találta a kereseti kérelemként előterjesztett 76 623 forint összegű perköltség igényt, annak járulékos jellege miatt. Nem rendelte el az alperest terhelő fizetési kötelezettség részletekben történő teljesítését, mivel az alperes nem adta indokát a megfelelő összegű rendszeres jövedelme hiányának, és a részletekben történő teljesítés nagyobb hátrányt jelentene a felperesnek.

[14] **A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem**

[15] Az ítélettel szemben mindkét peres fél fellebbezést terjesztett elő.

[16] A felperes jogorvoslati kérelmében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a marasztalási összeg 1 532 478 forintra való felemelését kérte. Előadta, a csatolt orvosi dokumentáció mellett a nyolc napot lényegesen meghaladó gyógytartamról számoltak be a tanúk, míg az ütés következtében a szájában lévő idegek oly módon károsodtak, hogy továbbra is kérdéses, hogy a roncsolódott foga megmarad-e vagy elhal. Kiemelte, az arcán a sérülések (véraláfutás, szembevérzés, fogsort ért deformitások) jól láthatóak voltak, amely miatt zárkózottá vált, társas kapcsolatai nagymértékben visszaszorultak, visszatérő szorongás és félelem jellemezte a lelki állapotát. A bántalmazás következtében próbálta kivonni magát a munkából, távmunkában dolgozott, hogy ne kelljen újra és újra megmagyaráznia a sérülései okát, a bántalmazás körülményeit. Ezt a pszichés traumát, magatartásváltozást pedig olyan személyi körülménynek tartotta, amelyet értékelni kell a sérelemdíj összegének meghatározásakor. Sérelmezte ezért, hogy a lelki trauma bizonyítása kapcsán a tanúk vallomását figyelmen kívül hagyta a hozzátartozói viszony miatt. E tanúk ugyanis éppen a hozzátartozói viszonyra tekintettel tudnak a leginkább hitelt érdemlően nyilatkozni a felperesnél bekövetkezett pszichés változásokról, mivel ők azok a személyek, akikkel a felperes napi szinten kapcsolatban állt.

[17] Hangsúlyozta a sérelemdíj prevenciós funkciója kapcsán, hogy a büntetőeljárás során a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére tekintettel nem történt meg olyan büntetés kiszabása, amely az alperest a jogkövető magatartásra szorítaná. Mindezek alapján álláspontja szerint megalapozott az 1 500 000 forint összegű sérelemdíj iránti igénye.

[18] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a marasztalási összeg 532 478 forintra való leszállítását kérte. Érvelése szerint a sérelemdíj

összegének meghatározásakor figyelembe kell venni azt is, hogy a büntetőeljárás során több mint öt hónapon keresztül állt a szabad mozgáshoz, illetve lakóhelyének, tartózkodási helyének szabad megválasztásához való jogait korlátozó kényszerintézkedés hatálya alatt állt. Emiatt az élettársával közösen bérelt lakásból a szüleikhez kényszerült visszaköltözni.

[19] A felek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

Az ítéltábla döntésének indokai

[20] A fellebbezések alaptalanok.

[21] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nem csak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[22] Ennek megfelelően a felülbírálat keretében – figyelemmel a fellebbezések indokaira – az ítéltábla egyrészt a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva azt vizsgálta, hogy a felperest a bántalmazás következtében ért pszichés hátrányok kapcsán a tényállás módosításának van-e helye, másrészt a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja szerinti felülbírálati jogkörében a sérelemdíj összegét.

[23] Elsőként az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkörében azt vizsgálta, hogy a tényállás módosításának van-e helye. E jogszabályi rendelkezés értelmében a másodfokú eljárásban a mérlegelési szabadság korlátozott, ugyanis a másodfokú bíróság a bizonyítás eredményét csak akkor mérlegelheti felül, ha az okszerűtlen volt. Ez akkor állapítható meg, ha a tényállás iratellenes, hiányos vagy logikai ellentmondást tartalmaz, továbbá ha a bizonyítékokból csak a fellebbezéssel támadott határozattól eltérő ténybeli következtetésre lehet jutni. Nem ad alapot ezért a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő ténybeli következtetés is levonható lett volna.

[24] Az elsőfokú bíróság a felperest a bántalmazás miatt ért pszichés hátrányok bekövetkeztét azért nem állapította meg, mert az erre vonatkozó tanúvallomásokat a tanúk hozzátartozói viszonya miatt nem találta figyelembe vehetőnek. Kétségtelen, a tanúvallomások bizonyítékként történő értékelésénél figyelembe kell venni az esetleges elfogultságra, érdekeltségre utaló körülményeket, ugyanakkor ez nem jelenti minden esetben azt, hogy a közeli hozzátartozó, ismerős, barát tanúvallomása elfogultság okán nem lenne bizonyítékként értékelhető. Önmagában a rokoni kapcsolat a tanú elfogultságának megállapításához nem elégséges (BH2019. 268., BH2023. 130.). A bíróságnak a per egyéb adatait is figyelembe véve kell mérlegelnie, hogy milyen bizonyító erőt tulajdonít a peres felek bármelyikével hozzátartozói kapcsolatban álló személy tanúvallomásának.

[25] Jelen esetben a tanúk arra nyilatkoztak, hogy a felperesre milyen pszichés hatást gyakorolt az alperes által elkövetett bántalmazás. A felperes lelki állapotát érintő körülmények, hatások és az abban bekövetkezett változások tekintetében éppen a közeli, bizalmas viszonyban álló személyek előadása tekinthető hitelesnek, tehát ez okból – az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően – a tanúvallomásoknak a bizonyítékok köréből való kirekesztésének nem volt alapja. A tanúvallomásokat pedig az egyéb peradatok nem teszik kétségessé, aggályossá, azzal ellentétes bizonyíték a perben nem merült fel. Lényeges továbbá, a felperes a testi sérülésével okozati összefüggésben nem állított a betegség szintjét elérő, jelenleg is fennálló pszichés károsodást, így szakértői bizonyítás nem volt szükséges (BH2021. 45.), ennek hiánya sem teszi kétségessé a tanúvallomásokat. Mindezekre tekintettel a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kizárólag azt a következtetést lehet levonni, hogy a bántalmazást követően a felperes látható sérüléseire személyes találkozások során az üzleti partnerei rákérdeztek, valamint a felperes az eset miatt szorongott, zárkózottabbá vált, amely körülmények egy év elteltével szűntek meg. Ezért ezzel az ítéltábla a tényállást módosította.

[26] Ezt követően az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja szerinti felülbírálati jogkörben eljárva vizsgálta a sérelemdíj összegét.

[27] Nem vitatottan az alperes ököllel arcon ütötte a felperest, akinek e magatartás következtében az alsó ajka felrepedt, a bal felső metszőfogából egy darab letört és a jobb felső metszőfoga visszahajlott, ezt a büntetőügyben eljáró bíróság jogerős ítélete is megállapította. Az alperes bűnösségét megalapozó tényállásnak a személyiségvédelmi igény alapjául szolgáló tényállással való megegyezősége miatt – a Pp. 264. § (1) bekezdésére figyelemmel – az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes magatartásával megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát. Ezt érintően az elsőfokú ítéletet az alperes fellebbezéssel nem támadta, mint ahogyan abban a vonatkozásban sem, miszerint jogellenességet kizáró ok nem áll fenn. A személyiségi jogsértés miatt így a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján a felperes sérelemdíjra tarthatott igényt.

[28] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése értelmében a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése a sérelemdíj összagszerűségének a meghatározásához az eset összes körülményének figyelembe vételét írja elő a bíróságok számára azzal, hogy különösen a sérelmet szenvedett felet ért hátrány és annak súlya, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatása kap jelentőséget. A sérelemdíj összagszerűségének meghatározásakor figyelembe kell venni, hogy a sérelemdíj mint a személyiségi jogsértés egyik lehetséges szankciójának a funkciója kettős: egyrészt az okozott hátrány kompenzációjaként a jogsértő és a személyiségi jogában sértett személy viszonyában kifejezett anyagi kárpótlás, és emellett magánjogi büntetésnek is tekintendő a hasonló jogsértések megelőzésének céljával (Kúria Pfv.IV.20.464/2018/8. szám). Mindezen körülmények együttes figyelembevételével kell az adott esetben a fél javára megítélhető sérelemdíj mértékét meghatározni.

[29] Az alperes fellebbezésében a sérelemdíj összegének meghatározása körében figyelembe veendő tényként állította, hogy a felperessel szembeni jogsértő magatartása miatt folyamatban volt büntetőeljárás során a szabad mozgáshoz, a lakóhelyének, illetve

tartózkodási helyének szabad megválasztásához való jogát korlátozó kényszerintézkedés hatálya alatt állt, amely miatt a szüleikhez kényszerült visszaköltözni. Ilyen tényeket az alperes az elsőfokú eljárásban nem állított, ezért ez olyan új tény állítása, amelyre a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján a fellebbezésben csak akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna. Az alperes által állított tények azonban már az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését megelőzően bekövetkeztek, és arról jellegükénél fogva az alperesnek is tudomása volt. Emellett ezek az alperesre nézve kedvezőbb határozatot sem eredményeznének, mivel a büntetőeljárás során alkalmazott kényszerintézkedésnek a felperest érintő cselekmény tényén túlmenően a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 276. § (2) bekezdés a) pontja értelmében olyan különös feltételei is vannak, amelyek – az alperes által a vele szemben alkalmazott kényszerintézkedés okaként nem állított bűncselekmény folytatásának veszélye kivételével – a sértettet, azaz a felperest érintő jogsértő magatartáson kívüli további körülményeken alapulnak. Ezért a sérelemdíj büntető funkciója körében nem is értékelhető, hogy a jogsértő magatartás miatt indult büntetőeljárás során alkalmaztak-e a terhelttel szemben kényszerintézkedést vagy sem, és az esetlegesen alkalmazott kényszerintézkedésnek milyen következménye volt. Következésképpen az alperes által hivatkozott körülményeket a másodfokú eljárásban a sérelemdíj összegének meghatározásakor nem lehetett figyelembe venni, és így az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegének leszállítására nem volt mód.

[30] Ugyancsak alaptalanul kifogásolta a felperes a sérelemdíj elsőfokú ítélet szerinti összegét. A már kifejtettek szerint – az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően – megállapítható volt a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, hogy a felperes a látható sérülése miatt mások előtt magyarázkodásra kényszerült, szorongott, zárkózottá vált. Ezért ezeket a körülményeket is értékelni kellett a sérelemdíj összegének meghatározásakor. A bal felső szemfogának sérülésén kívül azonban a bántalmazásnak látható nyoma egy hét elteltével nem maradt, mivel az orvosi iratokból kitűnően a felperes alsó ajkán keletkezett seb 2021. június 11. napján rendben gyógyult, körülötte a nyálkahártya békés, kóros eltérés nem volt észlelhető. Az orvosi iratok és a tanúvallomások felperes szemének bevézését, véraláfutást nem támasztották alá. A bántalmazást követő egy héten túlmenően tehát a sérülések miatti magyarázkodás mások előtt a látható fogsérülés (törés) miatt merülhetett fel, amelyet a felperes 2022. júniusában állítatott helyre. Ennek a hosszabb időtartam elteltének indokoltságát igazoló peradat nem áll rendelkezésre, a felperes nem csatolt olyan iratot, amely szerint a fogsín 2021. július 7. napján történt eltávolítása és 2022. júniusa között olyan kezelés alatt állt volna, amely miatt a látható fogsérülésének helyreállítása nem történhetett meg korábban. Ezért az a körülmény, hogy a felperes a bántalmazás következtében kialakult látható sérülés miatt mások előtt magyarázkodni kényszerült, a bántalmazást követő egy hónapos időtartamra vehető figyelembe. A felperes megváltozott pszichés állapota pedig tanú 1 neve tanúvallomásából kitűnően a fogtörés helyreállításig állt fenn, így a felperes zárkózottsága a sérülése láthatóságához kötődik jobban, amely sérülés helyreállításának hosszabb időtartamának indokoltsága a fentiek szerint nem volt megállapítható. A bántalmazás következtében kialakult zárkózottság, szorongás így szintén rövidebb időtartamban vehető figyelembe, amely esetében a felperes maga sem állította annak jelenlegi meglétét.

[31] Mindezek alapján a felperest ért testi sérülés miatti pszichés változás kisebb mértékű, így azt az elsőfokú bíróság által felsorolt körülményekkel együtt értékelve is

arányban áll az elsőfokú ítélet szerinti összegű sérelemdíj a jogsértéssel és a felperest ért hátrányokkal. Döntő jelentőségű ugyanis a jogsértés felróhatósága és a preventív funkció mellett, hogy a felperes sérülése rövid időn belül gyógyult, a betegség szintjét el nem érő pszichés következmények is rövidebb ideig álltak fenn, és bár a jobb felső metszőfog állapota bizonytalan, az funkcionális változást nem okozott. Mindezek alapján a sérelemdíj összegének megváltoztatása volt nem indokolt.

[32] A kifejtettetekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[33] A fellebbezések nem vezettek eredményre, ezért a fellebbezési eljárási illeték viselésére a felek a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelesek, amelyet az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés b) pontja szerinti illetékfeljegyzési joga ellenére előzetesen megfizetett.

[34] A felek az eredménytelen fellebbezésükkel kapcsolatban felmerült perköltség viselésére a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján maguk kötelesek.

[35] Tájékoztatja a felperest, hogy

- az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018. számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie,

- megfizetése során közleményként fel kell tüntetni adóazonosító számát, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot.

Figyelmezteti a felperest, amennyiben az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie.

Szeged, 2024. február 14.

Dr. Jobbágy Ildikó s.k.

Dr. Tolna András s.k.

Dr. Dobler László s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró